

KA ODU

Sidili š njiman uz vatru.
U prančijoku uz kuću.
Išli š njiman na vodu.
Na njivu. U vinograd.
U crkvu na misu.

Odlazili jedno po jedno.
Niki nenadano, *gucala nji* noć.
Sablje njin odsicale glave.
Puščani metci ubijali.
U logorima skončavali,
teškin mukan mučeni,
ispaćeni, žedni i gladni.

Jedno po jedno, nestajali.
Doša red i na bližnje moje.
Opustilo *ognjišće*.
Nema više nikoga,
da me željno dočekuje.

Užežen *sviču*, molitvu *izmolin*.
Pustin suzu.

Znan, i ja ću otići. *Zakoraciti*,
priko nevidjive granice, u drugi *svit*,
oklen se vratiti neću.

Oće li me bližnji
tamo dočekat? *Pripoznat*?
Oće li se obradovat? *Zagrlit* me?